

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 019035 17 Uvp
Banjaluka, 20.03.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Zdravke Čučak, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi L.K. d.o.o. P., koga zastupa punomoćnik M.M., advokat iz B. (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj ... od 02.06.2016. godine, tuženog Ministarstva, u predmetu inspekcijskog nadzora, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 019035 16 U od 29.12.2016. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 20.03.2019. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se uvažava, presuda Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 019035 16 U od 29.12.2016. godine preinačava, tako da se tužba uvažava i osporeni akt poništava u tački 2. dispozitiva.

Obavezuje se tuženi da tužiocu nadoknadi troškove postupka u iznosu od 1.875,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema ove presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obrazloženje

Pobijanom presudom (stavom 1. izreke) odbijena je tužba podnesena protiv uvodno označenog akta, kojim je tuženi postupajući po žalbi tužioca (stavom 1. dispozitiva) oglasio ništavim zaključak Tržišne inspekcije, Odjeljenja za inspekcijske poslove opštinske uprave Opštine S, broj ... od 22.01.2016. godine, rješenje istog organa broj ... od 21.12.2015. godine, te rješenje broj ... od 30.11.2015. godine, a (stavom 2. dispozitiva) odbio zahtjev tužioca za naknadu troškova sastava žalbe kao neosnovan. Stavom 2. izreke pobijane presude odbijen je zahtjev tužioca za nadoknadu troškova upravnog spora.

Odbijanje tužbe koja je podnesena samo protiv tačke 2. dispozitiva osporenog akta, sud je obrazložio razlozima da je isti u pobijanom dijelu zakonit, jer je donesen pravilnom primjenom odredbe člana 103. stav 1. 2. i 3. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07 i 50/10 - u daljem tekstu ZOUP), iako se tuženi u osporenom aktu nije izjasnio o tome kakav je njegov zaključak u pogledu nužnosti i opravdanosti zastupanja tužioca u ovom upravnom postupku od strane advokata, uz konačan stav suda da za angažovanjem advokata i nije bilo potrebe, jer konkretna upravna stvar nije složena, pa je tužilac mogao sam sačiniti žalbu i samo navesti u kojem dijelu je nezadovoljan odlukom prvostepenog organa, za što ne treba obrazloženje, shodno odredbi člana 217. stav 1. ZOUP. Podržan je stav tuženog da tužiocu ne pripadaju troškovi zastupanja od strane advokata u ovom upravnom postupku koji se odnose na sastav žalbe, jer isti u žalbi nisu „jasno određeni“, a posebno je ocijenjen neosnovanim navod tužioca da troškovi ovog upravnog postupka trebaju pasti na teret tuženog, obzirom da iz spisa proizilazi da je tuženi organ osporenim aktom „otklonio“ nepravilno postupanje prvostepenog organa.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužilac pobija njenu zakonitost zbog povrede pravila postupka koja je od uticaja na rješenje stvari i pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu ukratko interpretira razloge koji su sud opredjelili da tužbu odbije, te iznosi da isti nisu zasnovani na zakonu. Prevažodno pobija stav suda kojim je podržan zaključak tuženog da tužilac u žalbi nije opredijelio zahtjev za nadoknadu troškova, kada iz spisa prozilazi da je u istoj krajnje precizno naveo da potražuje „troškove ovog postupka u ukupnom iznosu od 572,00 KM, a koji troškovi se odnose na administrativnu taksu 10,00 KM i na troškove zastupanja od strane advokata 562,50 KM obračunate u skladu sa odredbama člana 2. Tarifni broj 3. i 12. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata“. Ako sud ovakav zahtjev smatra neodređenim, onda je u najmanju ruku morao obrazložiti zbog čega to tvrdi, odnosno navesti kako zahtjev za troškove mora biti postavljen i u skladu sa kojim propisom da bi ga sud smatrao određenim. Takođe pobija zaključak suda da predmetna upravna stvar nije složena, pa podsjeća na sadržaj dispozitiva prvostepenog rješenja kojim je tužiocu bila naložena obaveza pribavljanja dozvole nadležnog AMUS Sarajevo za javno saopštavanje muzičkih djela u roku od 8 dana od dana prijema rješenja, a koju nezakonitu odluku prvostepenog organa može osporiti samo lice koje poznaje odredbe ZOUP, zatim propise kojim je uređen rad inspekcijских organa u RS., kao i odredbe Zakona o autorskom i srodnim pravima, a to svakako nije tužilac koji se bavi veletrgovinom mesa i ima maloprodajne objekte, dakle ne obavlja nikakvu djelatnost zbog koje bi morao i mogao znati kako da se „odbrani“ u upravnom postupku u koji je „uvučen“ voljom drugog subjekta ili prvostepenog organa, a koji je po njega uspješno okončan ne zahvaljujući tuženom, kako to sud pogrešno tumači, već zahvaljujući žalbi koju mu je sačinio advokat. Zbog navedenog predlaže da ovaj sud zahtjev uvaži i pobijanu presudu ukine, ili preinači na način da tužbu uvaži i osporeni akt u pobijanom dijelu poništi, te da tuženog obaveže da mu nadoknadi troškove ovog postupka u ukupnom iznosu od 1.125,00 KM, koji se odnose na sastav zahtjeva od strane advokata u skladu sa dostavljenim troškovnikom.

Tuženi u odgovoru na zahtjev navodi da ostaje kod osporenog akta kojim je u stavu 2. dispozitiva odbio zahtjev tužioca za nadoknadu troškova sastava žalbe iz razloga što zastupanje žalioca nije bilo neophodno za zaštitu njegovih prava i interesa, jer se ne radi o složenoj upravnoj stvari, pa je žalbu mogao izjaviti i sam žalilac navodeći samo u kom pogledu je nezadovoljan odlukom prvostepenog organa bez obrazlaganja iste, kako to propisuje odredba člana 217. stav 1. ZOUP. Takođe dodaje da nije mogao prihvatiti troškovnik tužioca sa navedenim ukupnim iznosom troškova pozivom na član 2. Tarifni broj 3. i 12. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 68/05), jer bez specifikacije troškova nije poznato koje je sve radnje punomoćnik preduzeo u predmetnoj upravnoj stvari. Zbog navedenog predlaže sudu da zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, shodno odredbi člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proizilazi da je tuženi osporenim aktom tačkom 1. dispozitiva, postupajući po žalbi tužioca, primjenom odredbe člana 226. stav 1. ZOUP oglasio ništavim akte prvostepenog organa utvrđujući da su isti nezakoniti na koji način ih je uklonio iz pravnog prometa, dok je tačkom 2. dispozitiva, koja je jedina predmet pobijanja u upravnom sporu, odbio zahtjev tužioca za nadoknadu troškova upravnog postupka vezanih za sastav žalbe

dajući za svoju odluku obrazloženje koje je podržano pobijanom presudom čiju je zakonitost osnovano doveo u sumnju tužilac navodima zahtjeva.

Naime, u obrazloženju osporenog akta tuženi je interpretirao sadržaj odredbe člana 103. stav 1. i 3. ZOUP, te je naveo: „Dakle, troškovi pravnog zastupanja žalitelja u konkretnom slučaju moraju da budu neophodni za obezbjeđenje zaštite prava i interesa te stranke, te je nesporno da je žalitelj angažovao punomoćnika za pravno zastupanje u konkretnoj upravnoj stvari i sačinjavanje podneska žalbe“, bez iznošenja svog konačnog zaključka u vezi sa tim da li smatra da je u konkretnom upravnom postupku zastupanje tužioca od strane advokata bilo nužno i opravdano, što je propust od bitnog značaja kojeg je uočio nižestepeni sud, ali ga smatra nevažnim dalje izvedeći zaključak da ova upravna stvar nije složena, te da je tužilac mogao sam napisati žalbu, a koje neobrazloženo tumačenje osnovano napada tužilac. Okolnost da li su troškovi pravnog zastupanja u upravnom postupku bili nužni i opravdani utvrđuje organ koji donosi odluku, a ne sud u upravnom sporu, brižljivo cijeneći okolnost svakog pojedinog slučaja, vodeći računa o složenosti predmeta i pitanjima koja su u predmetu raspravljana, sve posmatrano sa aspekta mogućnosti stranke i njene sposobnosti da sama s uspjehom zaštiti svoja prava i interese, a utvrđivanje koje okolnosti je u cjelini izostalo u osporenom aktu, kako to pravilno ističe tužilac.

Dalje, osnovano tužilac pobija zaključak tuženog koji je podržao nižestepeni sud da tužilac u podnesku (žalbi) nije jasno opredijelio troškove koje potražuje, jer je taj zaključak suprotan ispravama spisa. Tužilac je u žalbi izjavljenoj putem punomoćnika jasno naveo da na ime troškova žalbenog postupka potražuje 10,00 KM na ime takse na žalbu, te 562,50 KM na ime troškova zastupanja od strane advokata po članu 2. Tarifni broj 3. i Tarifni broj 12. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata, koje odredbe čiji sadržaj poznaje tuženi se odnose na sastav podneska (ovdje pravnog lijeka) sa troškovima paušalne nagrade, pa je zaista upitno šta je to još trebao navesti tužilac da bi tuženi ovaj zahtjev smatrao opredjeljenim, jer on jeste opredjeljen, iz čega slijedi da ovaj razlog nije valjan osnov za odbijanje zahtjeva tužioca za nadoknadu troškova upravnog postupka, o kojem je tuženi dužan odlučiti pravilnom primjenom odredbe člana 103. ZOUP, svakako prvo utvrđujući da li su troškovi pravnog zastupanja bili nužni i opravdani, pa ako jesu, na čiji teret će konačno pasti, s obzirom na prirodu ovog postupka pokrenutog po službenoj dužnosti.

Slijedom prednjeg, kako je nižestepeni sud zaključio suprotno, ispunjeni su uslovi iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS u vezi sa odredbom člana 40. stav 1. i 2. istog zakona da se zahtjev usvoji i pobijana presuda preinači na način da se tužba uvaži i osporeni akt poništi u tački 2. dispozitiva koja je jedina bila predmet pobijanja.

Odluka o troškovima spora iz stava 2. izreke presude se zasniva na odredbi člana 49. i 49a. stav 1. ZUS, u vezi sa članom 397. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske” broj 58/03 - 61/13), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu odredbe člana 48. ZUS, s obzirom na to da je tužilac uspio u ovom sporu, a postavio je opredjeljen zahtjev za nadoknadu troškova istog. Troškovnikom dostavljenim uz tužbu, te uz zahtjev tužilac potražuje: trošak sastava tužbe od strane advokata u iznosu od 750,00 KM i trošak sastava zahtjeva za vanredno preispitivanje u iznosu od 1.125,00 KM. Shodno prednjem dosuđeni iznos se odnosi na: trošak sastava tužbe od strane advokata 300 bodova prema Tarifnom broju 3. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 68/05 - u daljem tekstu: Tarifa), trošak na ime sastava zahtjeva 450 bodova, trošak na ime paušalne nagrade prema Tarifnom broju 12. Tarife 187,5 bodova, što ukupno iznosi 937,5 bodova. Na osnovu člana 14. Tarife vrijednost boda iznosi 2,00 KM,

slijedom čega je sud tužiocu na ime troškova zastupanja od strane advokata u ovom upravnom sporu (sastav tužbe i zahtjeva sa paušalom) priznao ukupno 1.975,00 KM. Ovom iznosu nisu dodati troškovi takse na tužbu 100,00 KM, takse na presudu 100,00 KM i takse na zahtjev 200,00 KM, koje je tužilac platio po nalogu suda shodno Taksenoj tarifi koja je sastavni dio Zakona o sudskim taksama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 73/08, 49/09, 67/13, 63/14 i 66/18), jer u dostavljenim troškovnicima nije opredjeljeno naveo da iste potražuje.

Zapisničar
Zdravka Čučak

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podraščić